Proletari din toate țările uniți-vă!
În lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin, înainte!

Scânteia pionierului

TOT ÎNAINTE

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 2 (254) ⋆ Miercuri 6 Ian. 1954 ⋆ 4 pag., 15 bani

RĂSPUNSURILE LUI G. M. MALENCOV,
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI AL U. R. S. S., LA INTREBĂRILE D-LUI KINGSBURY SMITH

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: Ziarele din 1 Ianuarie publică răspunsurile lui G. M. Malencov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., la întrebările d-lui Kingsbury Smith.

La 28 Decembrie 1953, d-l Kingsbury Smith, directorul general pentru Europa al agenției americane International News Service, a adresat lui G. M. Malencov cu prilejul Anului Nou rugămintea de a-i răspunde la câteva întrebări.

Dăm mai jos întrebările d-lui Kingsbury Smith și răspunsurile lui G. M. Malencov:

Prima întrebare

Care sunt urările Dvs. pentru poporul american în anul 1954?

Răspuns

Urez din toată inima poporului american fericire și viață pașnică. Urez poporului american succese în desvoltarea legăturilor de prietenie cu toate popoarele și rezultate rodnice în nobila acțiune de apărare a păcii împotriva tuturor încercărilor de a o turbura.

A doua întrebare

Sperați că noul an va fi marcat de o întărire a legăturilor de prietenie dintre popoarele Americii și Rusiei?

Răspuns

În primul rând ar fi de dorit îmbunătățirea relațiilor dintre țările noastre. Eu cred că nu există piedici obiective în calea îmbunătățirii în noul an a relațiilor dintre Uniunea Sovietică și S.U.A. și a întăririi legăturilor tradiționale de prietenie dintre popoarele țărilor noastre. Și sper că așa va fi.

A treia întrebare

Cum apreciați Dvs. posibilitățile de menținere a păcii în întreaga lume și de slăbire a încordării internaționale în anul 1954?

Răspuns

Toate popoarele sunt însetate de o pace trainică și există posibilități favorabile pentru slăbirea continuă a încordării internaționale în anul 1954. Guvernele, și în primul rând guvernele marilor puteri, nu pot să nu-și plece urechea la glasul popoarelor și nu pot să nu țină seama de năzuința lor crescândă spre o pace trainică. In ceea ce privește guvernul sovietic, el a făcut, face și va face și de aici înainte totul pentru ca popoarele să trăiască în pace, pentru ca încordarea internațională să fie slăbită și între state să fie stabilite relații normale.

A patra întrebare

Care este, după părerea Dvs. cel mai important pas care ar putea fi întreprins în interesul păcii în întreaga lume în anul 1954?

Răspuns

Un astfel de pas ar fi încheierea unui acord între state în virtutea căruia semnatarii acordului să-și ia angajamentul solemn și necondiționat de a nu folosi arma atomică, arma cu hidrogen și celelalte arme de exterminare în masă. Un astfel de acord ar ușura posibilitatea de a se ajunge la o înțelegere cu privire la interzicerea completă a armei atomice și cu privire la instituirea unui strict control internațional asupra înfăptuirii interzicerii de a se folosi energia atomică în scopuri de război.

In același timp guvernul sovietic ar considera necesar să se ajungă la o înțelegere cu privire la reducerea considerabilă a tuturor celorlalte tipuri de armament și a forțelor armate.

Toate acestea ar micșora, fără îndoială, cheltuielile de stat pentru nevoile militare și ar ușura situația economică a populației.

ZI DE VACANȚĂ

De felul meu sunt dela munte, de prin părțile Rodnei. De aceea poate nemărginirea câmpiei care însoțește apele repezi ale Crișului Negru m'au mișcat până într'atâta... Eram uimit de măreția ei aspră. Cu astfel de simțăminte am coborît într'o dimineață geroasă în gară la Batăr.

Vancea Vuța dintr'a II-a...

La un colț de uliță zării o fetiță care parcă aștepta pe cineva. Când mă apropiai de ea, îmi dădui seama că-i pionieră.

— Ce faci aici? Nu ți-e frig? o întrebai.

— Frig? Cum o să-mi fie? Uite ce cojocel am! Nu vezi?

— Mergi spre școală? stăruii eu.

— Nu, mă duc aici, la bibliotecă, la Căminul Cultural. Azi începem să citim în grupă o carte frumoasă. Ne-a povestit despre ea tovarășa instructoare. Nu vrei să vii și dumneata? Să știi că sunt cărți și pentru cei mari...

Neintrecutul

Când l-am cunoscut pe Cornel dintr'a I-a el avea o poziție cam ciudată. Se prăvălea repede, repede pe panta derdelușului. Sania îi sărise hăt colo... Dar se ridică imediat

— Stați să vedeți numai! zise el celorlalți. Și iar porni. De astă dată sania alunecă ușor pe pârtie, cu mare repeziciune. Se opri drept în gardul din fund. Cornel o urcă repede în sus. Apoi își dădu voinicește căciula pe spate:

— Știți ce? le spuse el celorlalți. Haideți să facem un concurs. Să vedem care ajunge mai întâi la gard. Vreți?

Și zburară iar săniuțele. Cornel îi lăsă mult în urmă. Ciudă le mai era băieților. E drept, acum a început să se însereze. Dar mâine să nu le mai spună lor pe nume de nu-l vor dovedi pe Cornel!

Ileana și Livia

Ileana și Livia sunt surori. Amândouă cu băsmăluțe roșii cu picățele albe, nas cârn și obrajii rumeni. Ileana însă e pionieră și e într'a V-a. Livia are doar 7 ani și e de-abia într'a I-a. Când am intrat la ele în casă, Ileana mai să mă lovească cu ușa.

— Unde fugi? am întrebat-o.

— După apă, la arteziană. M'a trimis mama!

In casă, Livia curăța cartofi; apoi l-a spălat.

— Poftim mamă, am terminat. Ce să mai fac acum?

— Ia, dacă vrei ajută-mi să aleg orezul ăsta!

Veni și Ileana cu apa și apoi începu să măture. Mama le privea pe amândouă cu drag. Tot astfel le priveam și eu: ca pe

două fete harnice și gospodine.

★

Umbrele serii au prins a învălui Batărul. La ferestre apar ici, colo, tot mai multe luminițe aurii... O zi de vacanță s'a sfârșit. Dar cea de mâine va fi și mai frumoasă. Toți pionierii știu asta. De aceea veselia nu încetează până în noapte...

Batăr, reg. Oradea
AL. G. ARCALEANU

— Hei, Moșule, Moșule, ia să te vedem cât de meșter ești la joc! Snoave știi, ghicitori știi, daruri nemăsurate ne-ai adus în torba ta, dar... în horă nu te-am văzut niciodată.

— Hai cu noi în horă, Moș Gerilă, te rugăm cu toții, i-a zis o fetiță înălțând spre barba moșului degetul poznaș.

Și făcând roată în jurul lui Moș Gerilă, pionierii dela Școala elementară germană de 7 ani din București au încins un joc vesel la serbarea Pomului de iarnă.

★ ★

Pionierii detașamentului 8

Iarna sunt multe zile frumoase, cu zăpadă și nu prea friguroase. In asemenea zile ai sta tot pe-afară, să te joci, să te dai cu săniuța sau cu patinele.

Dar nu rareori, zilele sunt mohorîte și atât de geroase că nu-ți vine să scoți un deget afară.

Pionierii detașamentului 8, din clasa a III-a, s'au pregătit pentru vacanța de iarnă în așa fel încât, oricum ar fi timpul, să aibă ce face, să nu se plictisească.

In zilele frumoase ei organizează concursuri de săniuțe, de patinaj și diferite jocuri în aer liber. In zilele cu ger aspru învață jocuri de cameră, cântece, citesc felurite cărți.

Intr'una din seri va avea loc „Seara basmelor". Pionierii vor povesti despre Ileana Cosânzeana, despre Făt-Frumos, Harap Alb și alte personaje pe care ei le cunosc de mult, din basmele citite.

Pentru pionierii detașamentului 8, zilele de vacanță sunt zile plăcute și distractive.

Moise DAVID
Instructor de detașament
Șc. elementară din Pașcani-Târg, regiunea Iași

Pentru bună starea poporului

Acum câteva zile Marea Adunare Națională a votat o lege cu privire la creșterea animalelor în anii 1954 — 1956 în țara noastră. Această lege e ca un program vast, care cuprinde multe laturi și care pentru a fi îndeplinit, cere cunoștințe temeinice și muncă perseverentă.

Cu cât vom avea mai multe animale și păsări, cu atât populația muncitoare dela orașe și sate va avea carne mai multă, lapte mai mult, ouă, miere, lână, blănuri mai multe. La sfârșitul anului 1956 în țara noastră trebue să existe:

bovine în număr de 4.930.000 capete;
ovine în număr de 13.800.000 capete;
porcine în număr de 4.600 000 capete;
cabaline (cai) în număr de 1.240.000 capete;
iepuri de casă în număr de 1.000.000 capete;
albine în număr de 1.100 000 familii;
păsări, atâtea câte să dea în total în anul 1956 cel puțin 2 miliarde de ouă.

Pentru ca poporul nostru să dobândească o asemenea avuție, se cer înfăptuite multe lucruri. Nu numai numărul de animale și păsări trebue să crească, ci în același timp trebue să fie îmbunătățită rasa și calitatea lor, ținându-se seamă de condițiile specifice ale regiunilor. De pildă: în raioanele Sighet, Oaș, Baia Mare etc., este răspândită rasa de bovine Switz, pe când pentru Constanța și Medgidia este specifică rasa Sură de stepă; oaia merinos crește mai mult în raioanele Oradea, Carei, Constanța etc., iar oaia țurcană în raioanele Tg Neamț, P. Neamț și Sibiu.

Inainte de toate, pentru creșterea animalelor este necesară asigurarea bazei furajere, a hranei lor. In această privință, legea arată că trebue să fie lărgite suprafețele însămânțate cu plante furajere, să sporească producția la hectar a acestor plante, iar pășunile și fânețele naturale să fie îmbunătățite.

Va fi introdusă pe scară largă mecanizarea în domeniul creșterii animalelor, în producerea nutrețurilor și în alte lucrări care cer multă muncă la fermele agro-zootehnice.

In afară de hrană, animalele și păsările mai au nevoie de adăposturi bune, de îngrijire rațională, așa cum prevede zootehminimul, precum și de pázire contra diferitelor boli. In școli de toate gradele se vor califica zootehnicieni, medici veterinari, specialiști în mecanizarea lucrărilor grele, mulgători, îngrijitori, grăjdari, ciobani, crescători de albine

Institutele de cercetări științifice și stațiunile experimentale își vor spori eforturile pentru a studia și rezolva problemele legate de creșterea numărului de animale și de îmbunătățirea calității lor, precum și de creșterea raselor noi

Marea Adunare Națională a hotărît să fie răsplătiți cu cinste toți cei ce dovedesc rezultate deosebite în creșterea, îngrijirea și îngrășarea animalelor și păsărilor. Pe pieptul multor ciobani, îngrijitori de vite crescători de păsări, curând vor străluci — începând cu insigna de evidențiat și până la Steaua de Erou al Muncii Socialiste — semnele înaltei prețuiri pe care o dă Statul nostru celor ce își pun cunoștințele și munca în slujba ridicării bunei stări a poporului.

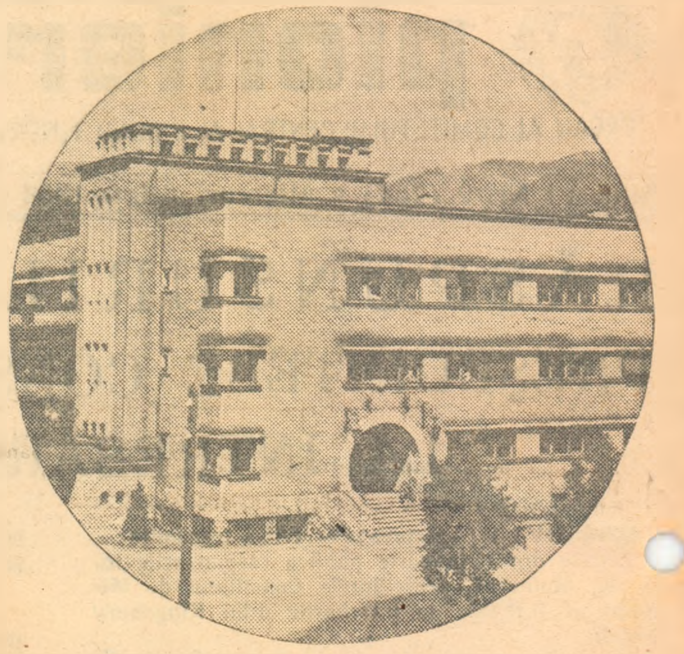
An nou, Bucurii noi!

O DORINȚĂ ÎMPLINITĂ

O mare dorință a celor ce vizitau Bucureștiul era aceea de a participa la reprezentația celebrei piese „O scrisoare pierdută", în interpretarea artiștilor Teatrului Național „I. L. Caragiale". Zeci de mii de oameni ai muncii au aplaudat până acum acest minunat spectacol. Insă oricum, sala teatrului nu e prea mare, piesa nu poate fi reprezentată în fiecare seară și nici nu poți să vii la București numai pentru asta... Iată de ce mulți nu au reușit să-și împlinească această dorință.

Acum, la începutul noului an, strălucita creație a teatrului nostru va putea fi văzută în toată țara: piesa marelui Caragiale, „O scrisoare pierdută", a fost filmată în întregime.

„O scrisoare pierdută" este primul film-spectacol al cinematografiei noastre.

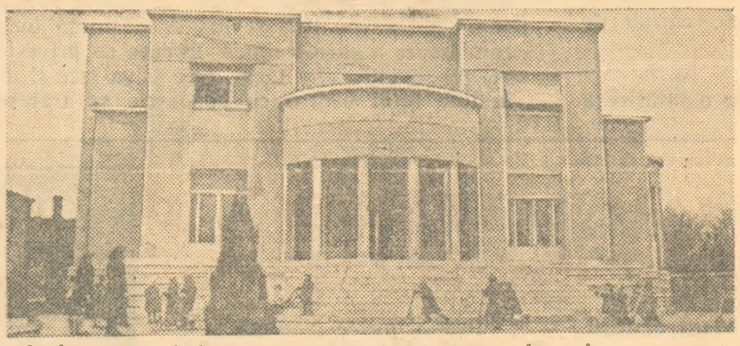

Construcții noi, luminoase, în folosul celor ce muncesc

Alte lumini

Mii de țărani muncitori, din zeci și zeci de sate ale regiunii Constanța, au trăit în anul 1953 bucuria de a-și vedea casele luminate cu electricitate. Și în orașul Constanța, pe numeroase străzi mărginașe care odinioară zăceau în întuneric, ard astăzi becurile electrice.

Acum, în noul an 1954, oamenii muncii din regiunea Constanța vor avea un nou șir de bucurii. In oraș se vor aprinde luminile pe încă 13 străzi. Alte 10 sate, printre care Valea Neagră, Filimon Sârbu și Corbu de Jos, vor fi electrificate.

In frumoasa clădire pe care o vedeți în fotografie a fost amenajat un cămin de copii.

1954 cu spor

La Gospodăria Agricolă Colectivă din Drăgușeni, raionul Bârlad, se împărțeau roadele muncii pe un an întreg Recolta fusese bogată: 170.000 kg de grâu, 180.000 kg. de orz, 49.000 kg. de floarea soarelui...

Din sacii purtați de mâini voinice, boabele aurii curgeau în valuri. Pline ochi, se urniră din șir carele colectivistului Alec Mârza, care primise 1.792 kg de grâu și 2 833 kg. de porumb, apoi ale colectivistului Ion Mușat, care primise și el peste 4.000 kg. de cereale. Colectiviștii erau veseli: Odată cu anul 1954, le intra în case belșugul. Președintele gospodăriei le ura la fiecare în parte: „Anul nou cu bine, tovarăși!"

„Și cu spor mai mare la muncă și cu roade mai bogate!" răspundeau din toată inima colectiviștii.

In vizită la prieteni

— Ce-o fi cu ei că nu mai vin? întrebă neliniștit Culiță. Doar ne-am înțeles bine: astăzi după amiază trebuiau să fie aici!

— Poate că n'au putut, spuse Sandu. La drept vorbind, acum e vacanță și pot face ce vor!

— Ne-au promis totuși că vin, intră în vorbă Andrei:

— Cu Vijelie al lor, până acum puteau să sosească!

— Dar cine-i Vijelie? întrebă curios Nicu.

— Calul cel mai frumos și cel mai puternic al colectivei lor. Toți îl iubesc pe Vijelie, răspunse Culiță. Apoi adăugă:

— Bine, dar ce facem? N'om sta aici până la noapte așteptându-i! Să mergem noi la ei, poate s'o fi întâmplat ceva? Ce spuneți, băieți?

— Desigur! Să pornim cât mai iute!

*

Gonind sania printre nămeții de zăpadă, băieții ajunseră curând la gospodăria din satul vecin. Numai ce intrară în curte și iată că-l zăriră pe Gheorghe, conducătorul detașamentului de pionieri, îndreptându-se grăbit spre grajd.

— Gheorghe, Gheorghe! strigă Culiță.

Gheorghe își întoarse privirea și zărindu-i lăsă jos găleata și alergă în întâmpinarea oaspeților.

— Noroc, băieți! Mă bucur că ați venit! Dar cum de ați aflat de necazul nostru?

— Ce vi s'a întâmplat? întrebară mai mulți deodată

— Cum, nu știți?

— Nu, spune-ne.

— Ieri, pe când ne întorceam dela pădure, Vijelie a transpirat Am uitat să punem pe el o pătură și a răcit. Doctorul însă ne-a spus că nu-i grav și dacă-l îngrijim bine, până mâine Vijelie e din nou zdravăn!

— Dar unde-i acum? întrebă Andrei.

— Tocmai mă duceam la el. E în grajdul cel mare de colo! răspunse Gheorghe

— Haidem și noi, băieți, să-l vedem pe Vijelie, spuse Mircea.

— Haideți!

Gheorghe o porni înainte. Trecând pe poteca înzăpezită, băieții ajunseră la grajd. Intrară.

— Tii, ce cald e! zise Vasile.

— De încălzitul grajdului se ocupă Ioana și echipa ei, spuse Gheorghe Ea poartă de grijă ca aici să nu fie niciodată frig.

— Vasăzică așa e la voi! zise Culiță. Eu unul, știu că în grajduri iarna e frig.

— Dacă-i frig, caii răcesc și nu mai pot munci! vorbi Gheorghe ca un mare cunoscător.

Dar nu intrară bine în grajd, că se întâlniră cu un grup de pionieri care trebăluiau de zor, ducând și aducând grămezi cu fân.

— Ce faceți voi aici? îi întrebă Andrei

— Pregătim tainul pentru Vijelie și pentru ceilalți cai, răspunse Alecu, unul din băieții care împărțeau fânul. Apoi întorcându-se către Ion, alt băiat din aceeași echipă, îi spuse:

Notează: Vijelie, în greutate de 500 kg. a primit astăzi 15 kg. de fân, 5 kg. de ovăz și 7 kg. de plante rădăcinoase.

— Dar ce-ți veni, Ioane, să scrii în caiet cât mănâncă Vijelie?

— Pentrucă nu se dă aceeași hrană tuturor cailor. Unul e mai mare, mai greu: lui i se cuvine mai mult. Uite — și Ion le arătă oaspeților un carnet — aici e trecut numele fiecărui cal, greutatea lui și de cât fân, ovăz, cartofi, are nevoie pe zi. Când îi dăm de mâncare ținem seama și de cât a muncit.

Uite-l și pe Vijelie! Sta culcat în paie, iar Maria îi da cu grijă niște medicamente. Acum Vijelie se simțea parcă mai bine. Răsufla domol și privea cu blândețe la cei din jur. Vasile se aplecă și-i netezi coama stufoasă. Vijelie încercă să se ridice, dar încă nu putea

— Poate că mai are temperatură, zise Gheorghe. Se apropie ora când trebue să i-o luăm. Anișoara, nu uita că tu ai grijă de asta!

In timpul vizitei lor, oaspeții au luat o hotărîre:

— Ați văzut cum e pe aici? Ce-ar fi să îngrijim și noi așa de caii gospodăriei noastre?

— Strașnic o să fie, chiar de mâine să ne apucăm de lucru!

*

La plecare, le întrebară pe gazde:

— Când să vă mai așteptăm pe la noi?

— Pe săptămâna viitoare! Venim cu Vijelie!

A. LISEANU

VACANŢA DE IARNĂ A COPIILOR SOVIETICI

Sub cerul albastru stralucesc purpurii stelele Cremlinului Dela un capăt la alt capăt al marii Uniuni Sovietice răsună cântece de sărbătoare râsetele vesele ale copiilor. E vacanţa de iarnă, e sărbătoarea lor iubită. Din adâncul inimilor lor tinere ei aduc mulţumire patriei lor dragi iubitului Partid Comunist pentru vacanţa lor veselă şi fericită.

Minunat a fost „Pomul de iarnă" dela uzina „I. V. Stalin" din oraşul Molotov. Fotografia reprezintă un moment neuitat al serbării: sosirea lui Moş Gerilă. După câte vedeţi, a fost întâmpinat cu multă căldură.

Copiii la Cremlin

In prima zi a noului an Palatele Cremlinului s'au deschis pentru copii.

In această zi minunată totul era ca în basme: şi seara şi Pomul de iarnă din Palatul mare şi tot Cremlinul.

Cremlinul era împodobit în întregime de argintul iernii. Pieţele sale largi, împrejmuite de brazi întunecoşi, străluceau de un alb fără pată.

Ningea încet. Fulgii mari de zăpadă cădeau pe pământ, pe cornişele clădirilor, pe mănuşile copiilor, ca nişte mici trandafiri albi. Mult timp ei nu se topeau şi se putea vedea bine urzeala lor fină şi regulată.

Două mii de copii s'au adunat în jurul Pomului de iarnă. Iar când Albă ca zăpada a atins bradul cu beţişorul său fermecat şi a aprins pe el ciorchini de lumânări, când au început să cânte fanfarele şi au început să fluture la capătul sălii steagurile de mătase ale tuturor republicilor unionale — copiii nu mai putură de bucurie şi izbucni o furtună de aplauze.

După serbarea Pomului de iarnă copiii s'au răspândit prin tot Cremlinul, ca nişte mici stăpâni ai lui şi au admirat îndelung palatele, zidurile şi catedralele uriaşe.

Sălile şi galeriile palatului răsunau de muzică şi cântece vesele.

Mirosul pădurilor de brad a năvălit peste tot Sute de ochi de copii străluceau de bucurie şi în ei se răsfrângeau luminile de aur ale lustrelor grele

Copiii au mulţumit din tot sufletul partidului şi guvernului pentru această sărbătoare mare şi plină de voioşie, pentru Pomul de iarnă dela Cremlin.

In Sala Coloanelor

Iată că a venit şi clipa solemnă: s'au aprins luminile minunatului Pom de iarnă care scânteiază în mii de culori.

Copiii intră în Sala Coloanelor şi nimeresc deodată în împărăţia albă a iernii ca în basme: fulgi mari, pufoşi de zăpadă s'au oprit în zbor, ţurţuri ascuţiţi de ghiaţă albăstrie seamănă cu turnurile crenelate ale unui castel de ghiaţă Lustrele Sălii Coloanelor s'au împodobit astăzi şi mai frumos: fiecare bec, fiecare lumânare, are căciuliţe colorate: roşii sau albastre, verzi sau portocalii...

Lângă Pomul de iarnă începe concertul festiv. Dansează ansamblul „Beriozca" iubit deopotrivă de oamenii mari şi de copii .. Artiştii Teatrului Mare dansează valsul din baletul „Frumoasa adormită"

In palat, copiii sunt acum stăpâni peste tot, în toate camerele şi coridoarele Iată aici câţiva s'au adunat lângă un lac minunat din pădure Ei pescuesc. Şi ţi se pare că suflarea fierbinte a unei zile calde de vară umple camera Şi ce dacă suprafaţa lacului e de lemn, iar peştişorii sunt metalici!

Poate vrei să zbori uşor pe carusel, să te iei la întrecere cu Căluţul cocoşat? Sau să zbori sus de tot, până în tavan, pe leagănele puternice? Sau poate că vrei să stai de vorbă cu ursul alb, cu vulpea cea şireată şi cu alţi eroi din basme? Ei se plimbă nestingheriţi prin încăperi.

Bradul care vorbeşte

Cine a auzit vreodată de un pom de iarnă care ştie să vorbească? De un pom de iarnă care a deslegat ghicitori la serbarea Anului Nou.

Un astfel de pom au avut pionierii sovietici dela şcoala nr 54 din staţia Alexandrov, de pe calea ferată Iaroslavl.

In sala împodobită de sărbătoare au năvălit copiii.

S'a răspândit repede vestea că pomul lor ştie să vorbească. Ici şi colo se auziră glasuri emoţionate „Noroc bun, pomul nostru drag, de unde ai venit?".

Şi bradul le-a răspuns: „Din pădurea de iarnă, din codrul cel des". Au rămas uimiţi copiii şi nu s'au dumirit dintr'o dată că a vorbit cineva la microfon în camera vecină. Iar sub brad, sub zăpada deasă de vată, era instalat un mic difuzor.

Jocuri pentru voi

Aruncări la ţintă

Pentru organizarea acestui joc, alegeţi un zid sau gard pe lângă care nu trece lumea. Ţinta o desenaţi pe zidul sau gardul ales, făcând diferite figuri geometrice: cercuri, patrate, romburi etc...

Participanţii la acest joc îşi pregătesc câte 5 bulgări de zăpadă şi trag o linie la o distanţă de 10—15 m. de ţintă.

La semnalul conducătorului, jucătorii încep să arunce la rând bulgării. Cu primul bulgăr care nimereşte ţinta se câştigă un punct; cu bulgărul al doilea cu care se ţinteşte alt desen se câştigă două puncte, cu al treilea, dacă nimereşti desenul următor, trei puncte şi aşa până când se termină cei cinci bulgări. In cazul când nu se nimereşte ţinta, nu se acordă nici un punct. Câştigător este acela care la sfârşitul jocului întruneşte cele mai multe puncte.

Omul de zăpadă

O activitate foarte plăcută şi în acelaşi timp distractivă sunt şi construcţiile din zăpadă Cea mai uşoară dintre aceste construcţii e omul de zăpadă. Rostogoliţi bulgări de zăpadă până ce ei se măresc şi se întăresc. Trupul se face dintr'un bulgăr mai mare iar capul, dintr'unul mai mic, cam cât un dovleac. In loc de braţe îi puneţi beţe sau mături vechi, iar ochii, nasul şi gura le faceţi din tăciuni, morcovi, ardei. Pentru ca să fie şi mai hazliu îl mai puteţi împodobi cu pălărie, lulea, mustăţi, care să stârnească râsul tuturora.

Opreşte mingea

Toţi jucătorii formează un cerc mare. Se alege un conducător al jocului care se aşează în centrul cercului. Mingea se aruncă dela un jucător la altul în diferite direcţii. Conducătorul jocului trebue să oprească mingea. Când el reuşeşte să facă acest lucru strigă: „pe loc". Toţi jucătorii se opresc şi conducătorul jocului caută să nimerească cu mingea în jucătorul cel mai apropiat. Mingea nu trebue svârlită cu putere. Jucătorul lovit devine conducător al jocului. Câştigă jocul acela care a fost lovit de mai puţine ori cu mingea.

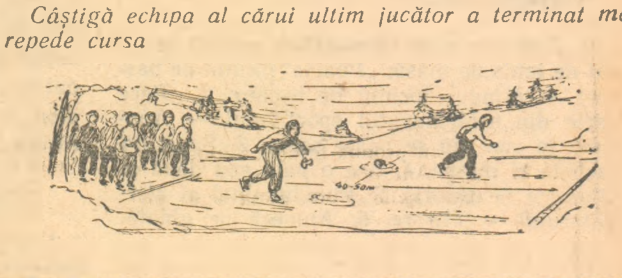
Cine ajunge mai repede

Acest joc se poate organiza pe o porţiune de ghiaţă lungă de 40—50 m., marcată la ambele capete cu câte o linie trasă în zăpadă

La mijlocul distanţei faceţi în zăpadă două cercuri cu un diametru de 50 cm. La linia de plecare jucătorii se încolonează unul câte unul, formându-se două grupe. Numărul participanţilor trebue să fie egal în ambele grupe.

La semnalul de plecare, primii doi din coloane pleacă înainte, ţinând în mână câte o căciulă, pe care o aruncă în cercul scris în zăpadă. Inconjoară cercul şi înaintează până la linia următoare, unde se întorc, vin din nou la cerc, ridică apoi căciula, inconjoară din nou cercul şi aduc căciula dând-o în mâna jucătorului următor. In caz că unul din jucători nu aşează căciula în mijloc sau o scapă din mână, e obligat s'o ridice şi s'o aşeze din nou.

Câştigă echipa al cărui ultim jucător a terminat mai repede cursa

Cine va fi primul?

— Török, Török, hai iute că ne-aşteaptă băieţii!

In fereastră apăru capul ciufulit al lui Török, care spuse cu o voce vinovată:

— E vacanţă, Barna şi.... m'am sculat şi eu mai târziu. Cobor imediat.

Porniră voioşi spre şcoală. Pe drum li se alătură şi Bedö şi toţi trei intrară pe poarta Şcolii nr. 3. Acolo îi aştepta un grup în frunte cu Bako Arpad. Cum îi zări, acesta le strigă:

— Hei, unde aţi stat atâta? O să întârziem dela antrenamente... Grupul întreg porni plin de voie bună spre marginea oraşului. Török şi Bedö purtau pe umeri câte o pereche de schiuri. Arpad şi Ladislau trăgeau după ei două săniuţe, iar Barna şi Benkö purtau pe braţ câteva perechi de patine.

Pe drum se încinse o discuţie aprinsă între ei.

— Eu cred, spuse Arpad, că degeaba se laudă cei dela nr. 4 că vor câştiga concursul. Noi vom ieşi primii.

— Ia las'o mai încet, Arpad, îi răspunse Barna. Cei dela nr. 4 sunt mai antrenaţi decât noi...

— Nu vă mai certaţi, spuse zâmbind Török. Concursul îl va câştiga cel care... va trece primul linia de sosire.

Ajunseră. Pista de schi, amenajată cu ajutorul muncitorilor din oraşul Sf. Gheorghe, patinoarul, derdeluşul, erau pline de copiii dela celelalte şcoli care se antrenau de zor

— Vezi, Török, din cauza ta am întârziat, spuse cu năduf Barna. Mai sunt doar câteva zile până la concurs şi noi încă nu ne-am antrenat suficient.

— Lăsaţi, băieţi, răspunse Török. Eu n'am să mai întârzii, iar în zilele care ne-au mai rămas până la concurs ne putem antrena bine. Sunt sigur că vom ieşi primii.

Copiii se despărţiră şi începură să se antreneze Török şi Bedö pe pista de schi, Arpad şi Ladislau pe derdeluş, iar Barna, Benkö şi ceilalţi pe patinoar. Fiecare urmărea pe „adversari" cântărindu-şi forţele proprii La plecare, în ochii tuturor se putea citi întrebarea: „Oare cine va trece primul linia de sosire?".

Emil GONCIU

FILME PENTRU VACANŢA

In timpul vacanţei rulează pentru voi aceste filme:

- **— Fiul regimentului.**
- **— Nikita**
- **— Cravata roşie.**
- **— Undeva în Bizonia.**
- **— In întâmpinarea vieţii.**
- **— Prieteni nedespărţiţi.**
- **— Ciuc şi Ghec.**
- **— Curajosul Gaici.**
- **— Balaurul**
- **— Noul Guliver.**
- **— Călătorii veseli.**

Filme de desene animate.

- **— Poveste despre pescar şi peştişor.**
- **— Validub.**
- **— Prieteni, tovarăşi.**
- **— Fetiţa de zăpadă.**
- **— Floricica roşie.**
- **— Doi iepuraşi.**
- **— O poveste cu ursuleţi.**
- **— Bunicul şi nepoţelul.**
- **— Dealul păsărelelor.**
- **— Reportajul bufniţei.**

PIONIERUL VAN BAO

Le Mina Nguyet şi Nguyen Cat Giao sunt doi pionieri vietnamezi. I-am cunoscut la Bucureşti, în zilele Festivalului. Am discutat îndelung cu ei, aflând multe despre ţara lor.

— Noi suntem dintr'o regiune eliberată a Vietnamului. Pentru noi e bine suntem liberi. Dar mai e o părticică din ţara noastră ocupată încă de francezi. Pentru cei de acolo e tare rău... Inchipue-ţi pe străzile Saigonului ocupat, gonesc limuzine moderne, iar alături trec trăsuri pentru bogătaşi, la care trag din greu oameni săraci... spuse intristată Le Mina; iar Cat Giao adăugă:

— Şi măcar de-ar fi ale lor; dar ei sunt „salariaţii" proprietarilor de trăsuri care le fură banii câştigaţi cu atâta trudă şi înjosire... Dar în curând viteaza noastră armată îi va elibera şi pe ei.

— Atunci şi Van Bao o să poată învăţa...

— Ce păcat că nu e cu noi aici, la Bucureşti!...

Ascultam atent cuvintele prietenilor veniţi din ţara îndepărtată. căutam să reţin totul.

— Dar cine e Van Bao?

Le Mina începu să povestească...

★

...„Nguyen Van Bao e pionier ca şi noi. Insă viaţa lui e foarte grea; el trăeşte într'o provincie ocupată de francezi. In timp ce noi învăţăm, pionierii de acolo luptă împotriva cotropitorilor, alături de partizani. Am să-ţi povestesc una din faptele vitejeşti ale lui Van Bao.

Intr'o zi, pe când Van Bao cioplea în faţa casei nişte uluci, apăru lângă el pe neaşteptate un conducător de partizani.

— Fii mai atent, poţi să-ţi tai degetele!... Spune-mi te rog, e pe-aici vreun loc unde să mă pot ascunde?

Van Bao înţelese îndată că ofiţerul e urmărit. Il luă de mână şi fugi cu el până la gura neagră a unui deal din apropiere. „Gura" era o peşteră adâncă şi întortochiată pe care Van Bao o cunoştea bine. Deseori se juca aici cu prietenii lui. Găsi colţul unde erau aruncate paie de orez.

— Dumneata stai aici. Viu îndată... Iţi aduc de mâncare. Fii fără grijă, nu te găseşte nimeni... Eu sunt pionier al revoluţiei din August!

Van Bao se 'ntoarse în peşteră cu o oală de orez fiert şi cu o oală cu suc de trestie. Mai aduse şi o lampă cu sticla afumată.

Cât de fericit fu Van Bao când află că la lumina lămpii adusă de el, ofiţerul avea să întocmească planul noilor acţiuni ale partizanilor.

...Spre seară Van Bao ieşi din peşteră şi se uită atent în jur, scrutând desişul de bambuşi de lângă peşteră. Apoi adună pietre, frunze şi paie şi acoperi intrarea. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că sub deal pionierul adăpostise un partizan.

A doua zi de dimineaţă se lăsă peste sat mare zăpuşeală. Van Bao stătea amărît pe prispa casei, gândindu-se la părinţii lui ucişi de cotropitori. L-a trezit din gânduri un prieten:

— Van Bao, au venit în sat o mulţime de francezi... Nu ştiu ce caută aici pe deal. S'au apucat de azi dimineaţă să reteze bambuşii.

Au şi apărut. Lui Van Bao îi venea să-i taie pe toţi, cum taie trestia. Să le ceară socoteala pentru părinţi pentru toate. Un ofiţer înalt, cu mustăţi roşcate şi cu pistrui pe tot obrazul, se apropie de el.

— Vino să ne arăţi unde s'a ascuns partizanul.

— Nu cunosc nici un partizan...

— Taci! Nu se poate să nu ştii... doar pe-aici s'a ascuns... A fost văzut în apropierea acestei case... Lasă că ne spui tu!...

Il târîră spre deal. Au descoperit oare peştera? se 'ntreba Van Bao. Apoi zâmbi. Duşmanii nu ştiau de peşteră.

Au urmat cele mai grele ore din viaţa lui. Ofiţerul cel pistruiat l-a bătut, l-a torturat cu electricitate: a fost cufundat în apă fierbinte... Dar de pe buzele lui n'a putut smulge decât:

— Non... Je ne sais pas... Nu ştiu unde e...

Ofiterul a căzut frânt de oboseală în fotoliu. Palmele i se umflaseră şi erau roşii de atâtea lovituri. Micul vietnamez zăcea întins pe podea.

— Duceţi-l de aici... urlă ofiţerul.

Van Bao fu aruncat într'un beci umed în care mişunau şobolanii. De-abia aici, rămas singur, începu să plângă cu lacrimi amare. Ii era foame şi frig şi simţea cum îl arde un foc nevăzut. Stătea nemişcat, cu ochii deschişi. Simţi pe umăr o mână caldă. La lumina slabă ce pătrundea prin gratii, desluşi chipul unui soldat francez. Oare ce dorea?

— Nu-ţi fie teamă! îi zise soldatul. Eşti un băiat viteaz. Pe mine m'au închis pentrucă n'am vrut să mai lupt în războiul ăsta murdar.

Eduard, aşa se numea soldatul, a stat multă vreme de vorbă cu Van Bao. I-a spus că nu toţi francezii sunt duşmanii vietnamezilor, că dimpotrivă, cei mai mulţi cer încetarea războiului. Dela Eduard a aflat Van Bao şi despre Henri Martin, marinarul care a refuzat să lupte împotriva vietnamezilor.

Van Bao aţipi cu gândul la Henri Martin. „Şi el stă acum, ca şi mine, la închisoare..."

Van Bao a stat închis până a doua zi spre seară. Atunci l-au scos şi l-au îmbrâncit într'o maşină.

...Duşmanii au descoperit peştera. Van Bao privea înlemnit, cu groază, gura neagră din coasta dealului. Oare partizanul mai era acolo?

Ofiţerul se apropie de el şi-i spuse:

— Haide, intră! Spune-mi ce-i înăuntru... Dacă îl găseşti pe partizan îţi dau drumul, dacă nu... o să mori în beciul comandamentului.

Van Bao intră, dar porni spre colţul opus aceluia în care-l ascunsese pe ofiţer. Stătu puţin nemişcat, apoi ieşi.

— Nu e nimic înăuntru.

Ofiţerul nu-l crezu.

— Minţi! Hai cu mine...

Deşi pistruiatul se temea să intre în peştera neagră, păşi în urma băiatului. Paşii lor răsunau puternic în pustiul dinăuntru. Colţurile stâncilor i se păreau ofiţerului vedenii înfricoşătoare. Ii era frică! Frică de întuneric, de linişte de ecoul paşilor, de fiecare pietricică din acest pământ străin. Se temea până şi de băiatul ăsta. care nu părea să aibă mai mult de 12 ani. şi pe care îl bătuse ieri cu atâta cruzime.

Van Bao se frământa. Nici nu îndrăznea să privească spre locul unde era ascuns partizanul. Dar ce să facă să scape de duşmani? Ii trecură prin cap multe gânduri şi printre acestea o amintire... Când era mic de tot a venit aici cu prietenii lui. Era tot aşa de întuneric... Prietenii, ca să-l sperie, au început să urle. A ieşit plângând din peşteră, deşi ştia că urlă prietenii Dar ce-ar fi?...

.. Inima ofiţerului se strânse. S'ar fi întors, s'ar fi lăsat păgubaş de toate... dar îi era ruşine de soldaţi. Deodată auzi sgomote şi urlete înfiorătoare. Picioarele i se îngreuiară şi nu mai putu face un pas Se pierdu şi de băiat. Nu simţea, nu vedea, auzea doar sgomotele... „Probabil sunt nişte animale de pradă", gândea el tremurând de spaimă. Se întoarse brusc şi fugi spre gura peşterii. Se lovi cu capul de pereţi; pe faţă îi şiroia sângele. Singurul lui gând era să scape cât mai repede din peşteră. Ajuns afară, strânse soldaţii şi porni cu ei în pas alergător spre maşină.

Aşa l-a scăpat Van Bao pe ofiţerul politic al partizanilor. Aşa a obţinut el minunatul titlu de pionier-partizan, ajungând să fie cunoscut în toată ţara, să se vorbească despre el peste tot, în şcoli, la sate şi chiar la Festival..."

★

...Atât mi-au povestit prietenii mei vietnamezi despre fapta lui Nguyen Van Bao.

S'ar putea ca între timp Armata Populară să-i fi eliberat satul, sau poate chiar în aceste clipe partizanii conduşi de ofiţerul salvat de pionier atacă pe cotropitori.

Şerban VOICU

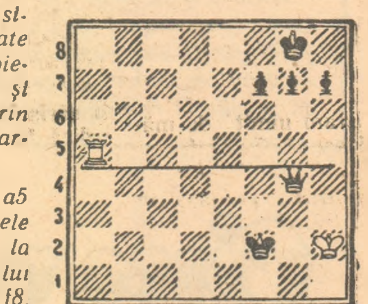

ŞAH

LECŢIA A VIII-a

Despre „Mat" şi „Pat"

Se numeşte „mat" sau „şah-mat" situaţia în care un rege nu mai poate scăpa prin nici o mişcare de bătaia pieselor adverse. El se consideră prins şi este declarat „mat" adică „mort". Prin „moartea" regelui se termină şi partida de şah.

Exemple: *1 Turnul alb de pe a5 (diagrama 1) mută:* 1. Ta5—a8 *Regele negru nu poate juca nici la f7 nici la g7 nici la h7, unde sunt proprii lui pioni. El nu poate muta însă nici la f8, nici la h8, fiind mereu ameninţat de turnul alb. Vedeţi dar, că regele nu mai poate scăpa din şah, el este* „şah-mat". *Spunem că negrul a fost făcut mat, sau că albul l-a făcut mat pe negru.*

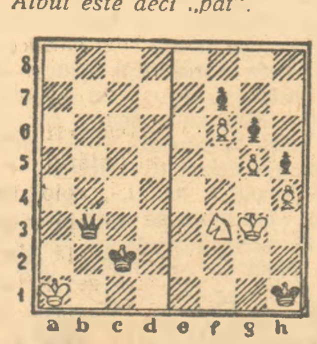
2. In al doilea exemplu (partea inferioară a diagramei 1) dama neagră poate juca: 1...Dg4 — g2 *Regele alb nu poate evita atacul damei negre, neavând nici un câmp de refugiu. El nici nu poate bate dama, aceasta fiind apărată de regele propriu. Spunem deci că regele alb a fost făcut mat.*

In notarea şahistă matul se înseamnă prin: ≠ sau X. Vom scrie deci în exemplele de mai sus: 1. Ta5 — a8 ≠ *sau* 1... Dg4—g2 ≠

Se întâmplă uneori că unul din jucători din lipsă de altă piesă este obligat să mute regele. Insă oriunde l-ar muta regele se află în şah, adică sub atacul pieselor adverse. Cu alte cuvinte jucătorul nu mai poate face nici o mişcare. Această situaţie se numeşte „pat".

Exemple: *1. In exemplul din partea stângă a diagramei 2.*

E rândul albului să mute dar nu poate mişca unica sa piesă, regele, fără a fi în şah din partea damei negre sau a regelui negru. Albul este deci „pat".

2. In exemplul din partea dreaptă a diagramei 2, e rândul negrului să mute, dar nu poate mişca nici unul din cei trei pioni, ei fiind opriţi de pionii albi. Regele negru nu poate muta nici el fără a fi în şah din partea calului sau regelui alb. Regele negru este deci „pat". Prin „pat" partida se termină, dar rezultatul este nul, neexistând câştigător.

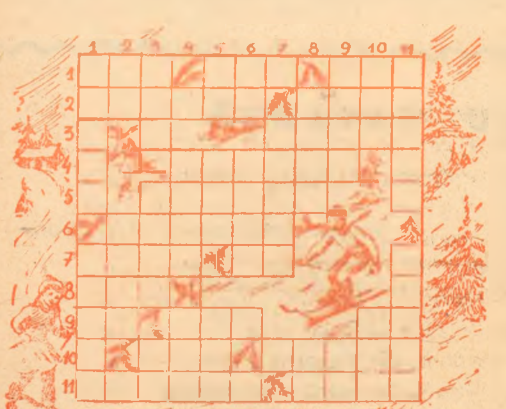
Temă: aranjaţi diverse piese în poziţie de „mat" şi „pat". Incercaţi să daţi „mat" unui rege din diferite poziţii şi cu diferite piese.

In timpul vostru liber

DESLEGAŢI ACEST JOC

ORIZONTAL:

1. Trei sau cinci formează o partidă la jocul de tenis de masă. „Poarta" jocului de baschet — Mingea jocului de hochey. 2. Face parte din echipamentul sportivului — Anotimp în care nu se poate schia. 3. Sport cu rachetă şi minge. 4. Are o pală sau două şi foloseşte la canotaj. 5. Punctul final al alergătorului — Mirare. 6. Alunecă pe ghiaţă. 7. Serveşte la exerciţii de gimnastică — Are 365 de zile 8. Campioni. 9. Strălucea deasupra Egiptului antic. Nici cu sanie nici cu patine — In bicicletă. 10. O ocolire de stadion — Sport de apă. 11. Parcursul alergătorilor. Armele la scrimă.

VERTICAL:

1. Punctul de plecare al alergătorului — Oprit, la jocul de handbal. 2. Notă muzicală întoarsă. — A trece mingea dela un jucător la altul. 3. Sport pe poligon — Treci peste stachetă — Pronume posesiv. 4. A cădea peste cap la aterizare (în aviaţie) — Sări în înălţime! 5. Acelaşi ca la 8 orizontal. 6. Cu ce aduce la formă mingea de rugby. Unitate de forţă în sistemul centimetru — gram — secundă. 7. Puteţi construi în fiecare şcoală. 8 Pânze pentru corăbii — Iarna pe jumătate. 9. Categorie la box — Nicolae Linca. 10. Canton în Elveţia sau a duşmăni. Sanie cu cârmă 11. Apărătoare la sportul cu sabia — Razele roţilor bicicletei.

Redacţia: Bucureşti str. Academiei Nr. 17 Tel. 6.09.26 — Administraţia: 5.79.60 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POSTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin" — Piaţa Scânteii